

**Cserdiné Németh Angéla polgármester ünnepi köszöntőbeszéde
az 1848-49-es forradalom és szabadságharc 175. évfordulója tiszteletére
rendezendő rákospalotai megemlékezésre
2023. március 15.**

Tisztelt Ünneplő Egybegyűltek!
Tisztelt Honfitársaim!

Ünnepelni gyűltünk ma itt össze: 175 évvel ezelőtt, 1848. március 15-én Pesten sorsfordító jelentőségű, a magyar nemzet és Európa történelmét gyökeresen átformáló esemény sor vette kezdetét. Egy nagy történelmi múlttal rendelkező ország népe mondott nemet a birodalmi elnyomásra és a hatalmi önkényre. Fiatalok és idősek, férfiak és nők, számos osztály és nemzetiség tagjaként honfitársaink sokasága vállalta a küzdelmet és a bátor helyállást a szabad, független és igazságosabb Magyarország megteremtése érdekében.

A forradalmi változásokat megérlelő reformkor a jogalkotásban, a társadalmi és gazdasági kérdésekben egyaránt óriási hajtóerőt jelentett. A modernizáció útjára lépő magyar társadalomban épp ezért tudott felerősödni és egybeforrni a patrióta felelősségtudat és a súlyos polgárjogi és szociális egyenlőtlenségek felszámolásának vágya. Egzisztenciális és jogi értelemben is egymástól nagyon távoli osztályok és rétegek találtak egymásra egy közös célért és jövőképert küzdve: a magyar nemzet függetlenségéért és szabadságáért folytatott együttes harcban.

Az 1848-49-es forradalom és szabadságharc mának szóló legfontosabb tanulsága a jobbágyfelszabadítás jelentőségében és a magyar forradalom és szabadságharc leverésében közreműködő orosz cári csapatok szerepvállalásában érhető tetten. A szociális kérdések napirenden tartása, a súlyos egyenlőtlenségek megszüntetése, a legszegényebb, jogfosztott tömegek emberhez méltó körülményeinek megteremtése és a nemzet függetlenségére mindenkor veszélyt jelentő nagyhatalmi-birodalmi mentalitás elleni küzdelem ma sem veszített aktualitásából.

Egy magára valamit is adó nemzet számára soha nem lehet másodrendű kérdés a nehezebb sorban élő rászorulóknak és a jogaikért, érdekeikért kiállni nem képes honfitársaink helyzete. Ahogyan 1848-49-ben, majd 1956 októberében is a közös nemzeti összefogás teremtett reményt egy jobb és élhetőbb Magyarország kivívására, úgy ma is csak együtt, közösen, nem pedig egymás rovására tudunk erősebb és szolidárisabb országot építeni.

Széchenyi, Kossuth, Deák és Petőfi számos kérdésben nagyon is másként akart előrelépni: magyarként, hazafiként azonban mindannyian a méltányosabb és igazságosabb Magyarországgért küzdöttek. Egy politikai vezetés hiába követeli nagy hangoz és temérdek közpénzt elszórva a tiszteletet, a tiszteletet valójában csak kiérdemelni lehet. Becsületes munkával, összefogással, empátiával és szolidaritással – példát mutatva itthon és a határokon túl egyaránt. *Széchenyi István szavaival élve: „Nem elég mai időkben törvényeket írni, de azok iránt szimpátiát is kell gerjeszteni”.*

Az az ország, amelynek a vezetése - visszaélve a rá bízott hatalommal - csak a saját pozíciója bebetonozását, a leplezetlen és szemérmetlen korrupciót és az udvartartásához tartozó

gátlástalan szerencselovagok egyéni gazdagodását tartja elsődlegesnek, az kiírja magát az európai demokráciák sorából. Az a hatalom, amely a társadalom végletes megosztására, a becstelen propagandahuzugságok közpénzmilliárdokból való szégyentelen sulykolására, a törésvonalak áthidalhatatlan szakadékká történő elmélyítésére törekszik, az soha nem lesz képes sem tiszteletet, sem érdemi elismerést kivívni más demokratikus nemzetek részéről.

Ahogy nincs bal- vagy jobboldali hazafiság, úgy a történelmi pillanatokban sincs mentség a kollaborációra és a hallgatásra, a háborús agresszor mentegetésére vagy épp egy független országot lerohanó, megszálló hatalom felelősségének relativizálására sem. 1849-ben az osztrák Haynau tábornok és az orosz Paszkevics tábornagy vezetésével, a nagyhatalmak szövetkezésével és a fegyverek túlerejével tudták csak felszámolni a magyar forradalmat és szabadságharcot. A magyar függetlenség és szabadság ügye bár elbukott, de nem szenvedett örökidőkre vereséget.

1848-49 után a dualizmus évtizedeiben egyre több jogot és hatáskört sikerült kivívni Magyarországnak, ahogyan 1956-ban is az önrendelkezés jogáért és a szabadságáért harcolt a magyar nemzet. 1849-ben, ahogyan 1956-ban is a birodalmi túlerő és a megszálló csapatok fojtották vérbe egy bátor és büszke nemzet jogos küzdelmét. Közel negyedszázada a NATO, és majd két évtizede immár az Európai Unió tagjaként Magyarországnak erős és hatékony, demokratikus szövetségesei vannak. Ez a szövetség biztosítékot és biztonságot jelent számunkra – de egyúttal felelősséget és kötelezettségeket is ró ránk.

Egy 21. századi, demokratikus kormányzat felelősséggel tartozik az országnak és az itt élők békéjéért, biztonságáért és a haza becsületéért is – országhatárokon innen és túl egyaránt. Demokratának lenni ugyanis nem csupán szép vagy romantikus regényekbe illő, üres szövegeket jelent. A demokrácia nem farsangi jelmez, amit következmények nélkül fel-és levehet magáról egy ország. Ahogyan *Petőfi Sándor* írta: „Hol a szabadság, ott van a haza.”

Hazafinak lenni ugyanis nem egyenlő a pártérdekek minden mást felülíró szolgáló követésével. Ahol a nemzetre olyan gyakran hivatkoznak, mint ahogy az 1950-es évek diktatúrájában szinte minden újság és intézmény élén ott állt a „szabad” jelző, ott épp ebből: a kivétel nélkül mindenki számára biztosított szolidaritásból és a nemes értelemben vett patriotizmusból van a legnagyobb hiány.

Karinthy Frigyes 1915-ben így írt a *Nyugat* című folyóiratban az első világháború katonáit megszólítva: „A (...) haza barna föld és kék víz - a haza sok ház és sok legelő és sok ember (...) a haza (...) föld, ház, ég, víz, kerítés, kis csibe, öreg paraszt, városi utca - (...) te vagy a haza, haldokló katona, te vagy az, senki más, a te életed - amit nem honfűből, nem talpramagyardból kockáztattál, hanem hogy halálos veszélyben volt, csak azért. (...)”

Az 1848. március 15-én közzétett 12 pont kezdősora ma is fájóan időszerű: „Legyen béke, szabadság és egyetértés.” Lokálpatriótaként mindannyian felelősséggel tartozunk ezért a mindennapokban, tegyünk hát érte szűkebb és tágabb pátriánkban. Nemet mondva a hazugságra, az uszításra és a becstelenségre, egyenes gerinccel, büszke honpolgárként. Az 1848-49-es forradalom és szabadságharc ismert és névtelen hőseinek méltó utódaként, az utánunk jövő generációk biztos jövője érdekében – Rákospalotán, Pestújhelyen és Újpalotán.